

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 listopada 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku K. D. z dnia 24 października 2017 roku odmówił mu prawa do zmiany wysokości świadczenia. Organ rentowy stwierdził, że przedłożone do wniosku zaświadczenie nie stwierdza jednoznacznie, że za skrócony okres wypowiedzenia od 1 lutego 1997 roku do 28 lutego 1997 roku zostało wypłacone odszkodowanie, lecz wskazuje jedynie, iż przysługuje ono w wysokości wynagrodzenia. Z uwagi na to, że wnioskodawca nie przedłożył nowych dowodów oraz nie ujawnił nowych okoliczności brak podstaw do zmiany kapitału początkowego a tym samym wysokości świadczenia /decyzja k. 13 akt I ZUS/.

W dniu 16 stycznia 2018 roku K. D. złożył odwołanie od powyższej decyzji. Ubezpieczony domagał się wliczenia do okresu zatrudnienia okresu od 1 lutego 1997 roku do 28 lutego 1997 roku. W uzasadnieniu wskazał, iż dniu 25 listopada 1996 roku ubezpieczony otrzymał rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który miał upłynąć 28 lutego 1997 roku. Następnie otrzymał pismo z informacją, że zostaje mu skrócony okres wypowiedzenia o jeden miesiąc. Ubezpieczony otrzymał odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia. W Powiatowym Urzędzie Pracy wnioskodawca zarejestrował się dopiero 3 marca 1997 roku /odwołanie k. 3/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w decyzji /odpowiedź na odwołanie k. 8/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. D. był zatrudniony w Przędzalni (...) w okresie od 20 września 1974 roku do 31 stycznia 1997 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach ślusarza oraz montera aparatów obsługi stacji. Stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia z przyczyn ekonomicznych. Został zastosowany skrócony okres wypowiedzenia za okres od 1 lutego 1997 roku do 28 lutego 1997 roku /świadczenie pracy w aktach osobowych k. 22/.

W dniu 25 listopada 1996 roku prezes zarządu Przędzalni (...) złożył oświadczenie woli o rozwiązaniu z K. D. umowy o pracę za trzymiesięcznym wypowiedzeniem, które miało upłynąć w dniu 28 lutego 1997 roku. Przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę była reorganizacja służb pomocniczych /wypowiedzenie k. 4/.

Następnie na mocy oświadczenia woli prezesa zarządu Przędzalni (...), na podstawie art. 36 § 1 kodeksu pracy, skrócono wnioskodawcy okres wypowiedzenia o 1 miesiąc, to jest do dnia 31 stycznia 1997 roku. K. D. przysługiwało z tego tytułu odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za pozostałą część okresu wypowiedzenia, czyli za 1 miesiąc. Zgodnie z art. 36 § 2 kodeksu pracy okres, za który przysługuje odszkodowanie wlicza się do okresu zatrudnienia, jeżeli w tym czasie osoba pozostanie bez pracy /oświadczenie k. 12 akt I ZUS/.

Wynagrodzenie uzyskane przez ubezpieczonego w styczniu 1997 roku u pracodawcy Przędzalnia (...) wyniosło 1 223,40 zł, a za luty 1997 roku otrzymał kwotę 1.133,21 zł /zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k.19 akt PUP k.28, zeznania wnioskodawcy K. D. e- protokół z 7 lutego 2019 roku 00:03:42 w zw. z e-protokołem z 18 września 2018 roku 00:04:43/.

W karcie danych rejestracyjnych Rejonowego Urzędu Pracy w Ł. w historii pracy zawodowej został uwzględniony okres zatrudnienia w Przędzalni (...) w okresie od 20 września 1974 roku do 28 lutego 1997 roku w wymiarze całego etatu /karta danych rejestracyjnych k. 3 akt osobowych k. 28/.

Od 3 marca 1997 roku K. D. był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy. W dniu 3 marca 1997 roku ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do zasiłku przedemerytalnego. Od 4 marca 1997 roku

ubezpieczony pobierał zasiłek przedemerytalny /zaświadczenie k. 6, decyzja k. 25 akt osobowych k. 28, wniosek k. 22 akt osobowych k. 28/.

Pracodawca wypłacił K. D. odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia od 1 lutego 1997 roku do 28 lutego 1997 roku. Wnioskodawca zarejestrował się w Urzędzie Pracy dopiero w marcu, ponieważ ze względu na wypłatę odszkodowanie miesiąc luty 1997 roku był traktowany jako okres zatrudnienia. Wnioskodawca nie pracował w lutym 1997 roku /zeznania wnioskodawcy K. D. e- protokół z 7 lutego 2019 roku 00:03:42 w zw. z e-protokołem z 18 września 2018 roku 00:04:43, karta danych rejestracyjnych k. 3 akt osobowych k. 28, oświadczenie k. 12 akt I ZUS, zaświadczenie k. 6, decyzja k. 25 akt osobowych k. 28, wniosek k. 22 akt osobowych k. 28/.

Decyzją z dnia 5 października 2017 roku ZUS ponownie ustalił kapitał początkowy ubezpieczonego. Organ rentowy przyjął 30 lat, 1 miesiąc i 6 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 9 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych oraz współczynnik proporcjonalny 90,51 %. Kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniósł 171 402,99 zł /decyzja k. 33-34 akt II ZUS/.

Decyzją z dnia 6 października 2017 roku ZUS po rozpatrzeniu wniosku K. D. z dnia 9 września 2017 roku przyznał mu emeryturę od 1 października 2017 roku, to jest od daty nabycia uprawnień do emerytury. Wysokość emerytury obliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej wyniosła 2305,94 zł /decyzja k. 8 akt I ZUS/.

Wnioskiem z dnia 24 października 2017 roku K. D. domagał się ponownego ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego i kapitału początkowego poprzez doliczenie do okresów składkowych i nieskładkowych okresu wypowiedzenia od 1 lutego 1997 roku do 28 lutego 1997 roku, na dowód czego ubezpieczony złożył zaświadczenie o przysługującym odszkodowaniu za skrócony okres wypowiedzenia /wniosek k. 10-11 akt I ZUS/.

Przy doliczeniu do okresu składkowego okresu od 1 lutego 1997 roku do 28 lutego 1997 roku kwota kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosłaby 171 731,12 zł a emerytura na dzień jej przyznania, to jest 1 października 2017 roku wyniosłaby 2311,90 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2018 roku 2.380,79 zł. Ewentualnie doliczenie wynagrodzeń za styczeń i luty 1997 roku doprowadziłoby do zmiany wysokości podstawy wymiaru emerytury za 1997 roku, ale nie miałyby wpływu na wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, gdyż najkorzystniejszy wskaźnik nadal wynikałby z lat 1980-1989 i wynosiłby 112,67 %, tak jak dotychczas /okoliczność bezsporna, pismo k. 37/.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2018 roku, Nr 1270, z późn. zm.), kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 w/w przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Według ust. 3b jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

Natomiast w myśl ust. 7 analizowanego przepisu do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 powyższego przepisu stanowi, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Zgodnie natomiast z treścią ust. 8 przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku, według wskazanego w nim wzoru.

W myśl art. 24 ust. 1 cytowanej ustawy urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 według art. 25. ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 1270) podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składki i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

Na mocy art. 6 ust 2 pkt 5 cytowanej ustawy okresami składkowymi są również okresy niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia, jeżeli za te okresy na podstawie przepisów Kodeksu pracy zostało wypłacone wynagrodzenie lub odszkodowanie.

W myśl art. 36¹ § 2 kp okres, za który przysługuje odszkodowanie, wlicza się pracownikowi pozostającemu w tym okresie bez pracy do okresu zatrudnienia.

Zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument na podstawie, którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Istota sprawy sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu należy doliczyć okres od 1 lutego 1997 roku do 28 lutego 1997 roku jako okres składkowy.

Jak wynika z cytowanych przepisów okres skróconego okresu wypowiedzenia, który przypadał na luty 1997 roku, może zostać zaliczony do tych okresów tylko jeśli wypłacono za ten okres odszkodowanie. Brak tej wypłaty dyskwalifikuje ten czas jako okres składkowy.

Postępowanie dowodowe wykazało, że pracodawca skrócił wnioskodawcy trzymiesięczny okres wypowiedzenia o jeden miesiąc, czyli właśnie okres od 1 lutego 1997 roku do 28 lutego 1997 roku. A ubezpieczony rzeczywiście otrzymał za sporny okres odszkodowanie w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, zgodnie z prawem.

Materiał dowodowy potwierdził, w ocenie sądu, iż wnioskodawca rzeczywiście otrzymał odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia. Potwierdza to zaświadczenie złożone przez niego w PUP. Ubezpieczony zarejestrował się w Urzędzie Pracy i wnioskował o przyznanie zasiłku przedemerytalnego dopiero w marcu 1997 roku. Nie mógł tego zrobić w lutym 1997 roku właśnie z tego względu, że za ten miesiąc otrzymał kwestionowane odszkodowanie i okres ten teoretycznie był uznawany za okres zatrudnienia.

Łączna analiza przeprowadzonych dowodów wskazuje, że ubezpieczonemu nie tylko przyznano prawo do odszkodowania ale też faktycznie je wypłacono, ponieważ wnioskodawca zachowywał się w stosunku do Urzędu Pracy tak jakby mu je wypłacono. Zarejestrował się w Urzędzie i wnosił o zasiłek przedemerytalny dopiero w marcu 1997 roku. Gdyby nie otrzymał odszkodowania zarejestrowałby się już w lutym 1997 roku, aby wcześniej uzyskać przysługujące mu świadczenie.

Doliczenie jednego miesiąca okresu składkowego spowoduje podwyższenie wysokości kapitału początkowego z 171 402,99 zł do 171 731,12 zł a w konsekwencji wzrost wysokości świadczenia emerytalnego liczonego na dzień 1 października 2017 roku z 2305,94 zł do 2311,90 zł. Dlatego po przeliczeniu emerytury wnioskodawca otrzyma świadczenie wyższe od poprzedniego.

Na marginesie należy dodać, że przyjęcie kwot wynagrodzenia i odszkodowania za styczeń i luty 1997 roku uzyskanych w Przędzalnia (...) nie spowoduje podwyższenia świadczenia emerytalnego ani kapitału początkowego, gdyż są one ustalane na podstawie innego, korzystniejszego, okresu, czyli za lata 1980-1989, a wynagrodzenie za 1997 rok jest mniej korzystne od tych przyjętych w wyliczeniach organu rentowego.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z tych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przeliczył jej wysokość, od 1 października 2017 roku, czyli od daty złożenia wniosku, przy przyjęciu wysokości kapitału początkowego w kwocie 171.731,12 zł .

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego z aktami rentowymi.

11 III 2019 roku.